

Bir gün İsmailağa camii şerifinin içinde usul dersi okuyorduk. Yirmiden fazla hoca efendi, ders halkasına oturmuş, dikkatle dersi dinliyorduk.

Efendi Hazretleri de -k.s- dersi okuyan Şaban Hoca Efendinin hemen yanında hazır idi. Bizler bir kaç metre geride halka olmuştuk. Efendi Hazretlerinin biraz arkasında bir arkadaşımız oturuyordu. Bu kişi biraz rahatsız olmuş, garip hareketleri olan biriydi. İdare edilmesi gereken hali vardı. Hatta bazı kereler teskin edici iğne ile zabdedilebiliyordu.

Bizler dersle ilgilenirken, o rahatsız olan arkadaş Efendi Hazretlerine biraz daha yakınlaştı ve cübbesini tuttu. Ben, kendisine bakarak uygun olmadığını ima ettim, fakat o daha ters bir bakışla işime karışma demek istedi. Biraz daha vakit geçince o arkadaş, Efendi hazretlerine iyice yanaştı, hatta cübbesinin ucunu kaldırıyor, kendine göre bir şeyler yapıyordu. Bu durumu Efendi Hazretleri de fark etti ama tebessüm ederek bir şey söylemedi.

Biraz sonra ne görelim, o rahatsız arkadaşımız, Efendi Hazretlerinin boğa zına sarılmak

Müsamaha Bu Kadar Olur!

Yazar Ali Kara

Çarşamba, 13 Ağustos 2008 12:02 - Son Güncelleme Perşembe, 14 Ağustos 2008 15:20

isteyip havaya kaldırmaya başladı, o anda hoca efendiler müdahale edip Efendi Hazretlerini muhafaza ettiler, o arkadaşı da hemen tedavi için götürdüler. Biz bayağı sıkılmıştık, ama Efendi Hazretleri yine tebessüm ediyor ve -ne yapalım idare etmek lazım- diyordu.